ÎN ÎNTÎMPINAREA MARII SĂRBĂTORI

Ampla angajare pe fronturile muncii, îndeplinirea și depășirea planurilor de producție pe primele șapte luni ale anului, succesele repurtate de oamenii ogoarelor în marea bătălie a culesului recoltei, iată ambianța în care întreaga națiune română întîmpină — tradițional — o nouă aniversare a actului de la 23 August 1944, Ziua insurecției naționale antifasciste armate, eveniment crucial în istoria patriei.

Cronica faptelor vrednice este foarte bogată, purtîndu-ne, într-o călătorie mirifică, din galeriile de cărbune ale Văii Jiului, în fața cuptoarelor incandescente, în care fierbe oțelul, a șarjelor de metal și cocs, în premieră, de pe șantierele navale, care lansează noi și noi colosi maritimi, pe cîmpurile aurii ale Bărăganului și Banatului, ale Țării Bîrsei, ale Luncii Siretului, sau marii insule a Brăilei... Pretutindeni, ca o trăsătură comună de unire, în spiritul aceleiași voințe și hotăriri, pulsează

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

inima generoasă și fierbinte a unui popor angajat cu toată capacitatea sa de acțiune și de cuget într-o operă de dimensiuni uriașe — **construirea societății socialiste multilateral dezvoltate.**

În acest context de activitate rodnică, poporul nostru a marcat, la 19 iulie, împlinirea unui an de la deschiderea Conferinței Naționale a partidului. De fapt, în toată perioada care a trecut de la marele sfat al comuniștilor români din vara trecută, am simțit din plin efectele practice ale acestui eveniment cu evidentă și autentică pecete de epocă.

Zi de zi, cu o consecvență care caracterizează întreaga politică a partidului și laborioasa activitate a secretarului său general, a fost transpus în viață vastul program dezbătut și adoptat de Conferința Națională.

Atunci, între 19 și 21 iulie 1972, cei mai de seamă fii ai țării, aplecați cu grijă asupra proiectelor, scrutînd cu îndrăzneală lucidă perspectiva, au trasat drumul nou pe care trebuie să meargă România. Strălucitul raport prezentat de către tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, celelalte documente ale Conferinței Naționale, rezoluția sa finală au îmbrățișat un cîmp larg de probleme stringente, vitale, pentru făurirea viitorului socialist al României.

În atenția lucrărilor marelui forum au stat asemenea preocupări majore cum ar fi perfecționarea necontenită a conducerii vieții social-economice, îndeplinirea înainte de termen a cincinalului (care a devenit o deviză și o trăsătură definitorie a muncii pe întreg cuprinsul țării), sistematizarea așezărilor urbane și rurale ale țării, o mai bună repartizare a investițiilor, ridicarea la cote superioare a conștiinței maselor, prin promovarea permanentă a principiilor eticii și echității în muncă și în viața oamenilor.

„**Lucrările Conferinței Naționale**, spunea în raportul său tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, **vor marca un nou și important pas înainte în dezvoltarea multilaterală a patriei, vor exercita o puternică influență pozitivă asupra întregii vieți economice, sociale și politice a României socialiste, vor demonstra cu putere forța și unitatea partidului nostru, vor asigura îndeplinirea cu tot mai mult succes a misiunii sale istorice de forță conducătoare a națiunii noastre, vor permite declanșarea și mai impetuoasă a capacității creatoare a poporului român în făurirea propriului său destin, a viitorului său comunist**".

Adevărul acestor cuvinte rostite de secretarul general al partidului este demonstrat zi de zi, prin munca avîntată a poporului, prin tot ceea ce el își propune și înfăptuiește, prin hărnicia și cutezanța încorporate în construcția socialistă !

STABILITATEA ANTRENORILOR — CONDIȚIE SINE QUA NON A PERFORMANȚEI!

Se apropie startul unui nou an competițional, în vederea căruia echipele își desăvîrșesc, în momentul de față, pregătirea în cadrul unui proces de instruire-educație, care, cu fiecare ediție competițională se impune a fi mai cuprinzător și mai eficient. În acest context, al activității generale care se desfășoară pe planul performanței, în centrul atenției și al preocupărilor, se situează antrenorul, **tehnicianul chemat să răspundă marilor obligații pe care le incumbă această profesie, deloc ușoară și supusă adeseori unor fluctuații de conjunctură, favorabilă sau mai puțin favorabilă.**

De aceea, azi, ne propunem, în rîndurile de față, să ne oprim la prezentarea cîtorva aspecte, cu caracter specific, legate de activitatea conducătorilor tehnici ai echipelor noastre divizionare. Și vom începe prin a enunța ceea ce însăși practica a statuat, principalele condiții care stau la baza performanței, condiții care sînt legate nemijlocit de personalitatea antrenorului : **competență profesională, muncă conștiincioasă, stabilitate și atașament față de colectivul cu care este angajat solidar în obținerea unor rezultate de valoare la sfîrșitul fiecărui sezon competițional.** Și dacă, să recunoaștem, că, în ceea ce privește priceperea profesională, atitudinea, în general față de muncă și de ridicarea calificării profesionale s-au făcut și continuă să se facă progrese, care ne îndreptățesc a spera în îmbunătățirea continuă a performanței, **avem suficiente motive de a face și reproșuri, semnalînd un fenomen negativ, prezent și cu ani în urmă, care însă de data aceasta a luat proporții puțin obișnuite.** Este vorba, în fapt, de acea INSTABILITATE A CADRELOR TEHNICE, de frecventele mutații, în proporție îngrijorătoare, pe parcursul unui an competițional. Un adevărat vals al antrenorilor, cu schimbări neașteptate, spectaculoase chiar, al căror efect se resimte și sîntem siguri că se va resimți și mai mult în perspectiva apropiată pe planul procesului de instruire și educație fotbalistică.

Pe global considerată această situație, ea arată că, **în mai mult de jumătate din echipele divizionare A, s-au operat schimbări de antrenori pe parcursul sau la sfîrșitul ultimei ediții de campionat, recent încheiată.** Astfel, **Motroc** a fost înlocuit la Sportul studențesc cu **Gh. Ola ; Bazil Marian** și **Gh. Nuțescu** la Rapid cu **D. Macri** și **N. Belizna; Șt. Onisie** la „U" Cluj, cu **Silviu Avram ; Șt. Coidum** la Jiul cu **Tr. Ivănescu ; Fl. Halagian** la F. C. Argeș cu **Șt. Coidum ; T. Bone** și **Gh. Bay** la A.S.A. cu **R. Catană** și **Șt. Brasai ; Ilie Oană**, la Petrolul, cu **Gh. Dumitrescu ; N. Dumitrescu**, la U.T.A., cu **Toma Jurcă ; Em. Jenei**, la Steaua, cu **C. Creiniceanu.** Lista ar putea fi continuată cu numeroasele cazuri, de la eșalonul secund al fotbalului nostru, ca să nu mai vorbim de ceea ce se întîmplă în Divizia C. Firește că uneori unele schimbări se impun și că motive obiective fac ca trecerea antrenorilor, de la un colectiv la altul, să apară justificată mai ales atunci cînd intervine acordul ambelor părți. **De aici însă și pînă la acest veritabil carusel al antrenorilor, determinat fie de practica unora de a voiaja prin fotbalul nostru și de a proba puțin, fie de prostul obicei al unor cluburi de a aduce mereu, sub impulsul rezultatelor imediate, alți antrenori la cîrma tehnică a echipelor, fără a avea răbdarea necesară de a aștepta și cîntări cu mai multă obiectivitate finalitatea muncii acestora, este totuși o mare distanță.**

Departe de noi gîndul de a ne situa pe poziția uneia sau alteia dintre părți. **Simpla lecturare a listei de mai sus ne arată însă că pe undeva aceste „divorțuri" sînt și o consecință directă și nemărturisită a unor frămîntări interne, fie nerezolvate la timpul lor, fie rezolvate parțial. Aproape nu mai poți ști, în momentul schimbării, unde este incriminată competența, unde exigența și unde munca tehnicianului în speță.** Pînă la urmă, aparențele sînt salvate de o așa-zisă înțelegere între părți, prevederile contractului sînt, într-un fel, respectate fără ca aceasta să modifice situația de fond a echipei respective și a relațiilor club-antrenor. **Această lipsă de sinceritate nu servește cu nimic intereselor generale ale fotbalului.** Poate, cel mult, unor interese înguste și de moment care lasă impresia unei rezolvări ideale și a unor presupuse premise favorabile și de durată. Un singur exemplu în această privință este mai mult decît edificator. Așa, bunăoară, antrenorul **Nicolae Dumitrescu**, un reputat tehnician, care a adus U.T.A.-ei în trecutul apropiat două titluri consecutive de campioană și un an după aceea o poziție fruntașă în campionat, la care putem adăoga frumoasele performanțe pe plan internațional (printre care și eliminarea lui Feynoord), a cedat — să folosim și noi acest cuvînt diplomatic — frînele echipei arădene pentru că, acolo, **puțini au mai rămas aceia care să-l crediteze cu răbdarea necesară reconstrucției echipei, operațiune extrem de dificilă pentru care este nevoie de o perioadă de timp de la 3 la 5 ani.** Lucru pe care ni l-au confirmat munca și rezultatele unor antrenori ca **Traian Ionescu** la Dinamo, **Ilie Oană** la Petrolul, **Valentin Stănescu** la Rapid, **Nicolae Proca** la Steagul roșu și, bineînțeles, însuși **Nicolae Dumitrescu** la U.T.A.

Așa stînd lucrurile, în privința instabilității antrenorilor, devenită o problemă cronică a fotbalului nostru, **firesc ne punem întrebarea dacă nu se impunea ca federația de specialitate să se sesizeze la timp și să intervină oportun de la caz la caz.** Aici este vorba de a analiza cu mult simț de răspundere fenomenul ca atare și implicațiile lui nedorite asupra dezvoltării fotbalului nostru și nu de a valida simplist plecările și sosirile antrenorilor la cluburi. Poate că ni se va răspunde că problema angajării antrenorilor este o treabă internă a cluburilor și asociațiilor sportive. Încercînd poate a ne convinge de neamestec în viața internă a conducerilor secțiilor de fotbal de a căror activitate și rezultate este direct interesată, **federația n-ar face altceva decît să ne dovedească că evită să atace frontal problema. Această atitudine pasivă, față de relația antrenor-club, vine în totală contradicție cu grija pe care o manifestă F.R.F. față de continua perfecționare profesională a corpului de tehnicieni, de ridicarea calificării acestora, la un nivel superior** (recicläri, cursuri de perfecționare, consfătuiri metodice, trimiteri la cursuri în străinătate etc.) **cu înseși sarcinile pe care le trasează prin planurile de activitate curentă și de perspectivă ale fotbalului nostru.** Or, pentru îndeplinirea în bune condițiuni a marilor obligații, care ne revin pe plan intern și internațional, se cere, ca o condiție sine qua non, **acea statornicie în muncă care oferă antrenorilor posibilități reale de exprimare a capacității lor profesionale și în același timp, permite și, cîntărirea cu obiectivitate a rezultatelor muncii depuse de ei.** De altfel, F.R.F. a promis cu prilejul unor reuniuni ocazionale **că se va preocupa îndeaproape de asigurarea unei permanențe, de facto, a tehnicienilor la cîrma echipelor, chiar apărîndu-i pe aceștia cu fermitate în situația în care munca lor, cu cele mai bune intenții, ar putea fi îngreunată sau amenințată să fie întreruptă. Și totuși, pînă acum, noi nu cunoaștem un caz concret în care o astfel de promisiune a federației să fi fost onorată.**

Dacă n-a făcut acest lucru pînă acum poate că o va face de aici înainte. O reclamă cu insistență cerințele dezvoltării actuale a fotbalului nostru, exrințe care nu pot fi împlinite **decît printr-un proces de instruire-educație, la limitele superioare ale exigenței și pe care nu-l poate asigura decît munca continuă și de calitate a antrenorilor.** Sigur că în rezolvarea fenomenului, dezbătut în articolul de față, forul de specialitate va avea de întîmpinat și dificultăți. **Depășirea lor este totuși realizabilă în măsura în care el va reuși să angajeze și să folosească principalele pîrghii de care dispune în conducerea activității fotbalistice din țara noastră. Printre acestea numim și Colegiul central al antrenorilor, organ care, în prezent, nu este suficient de viabil și care pentru a-și îndeplini cu adevărat atribuțiile are nevoie de investitura necesară, care să-i confere o autoritate deplină.**

Stelian TRANDAFIRESCU
Ion MIHAIESCU

SUBLINIERI

TRIPLUL TEST DIN FRANȚA

Astăzi, la Nancy, în Franța, echipa noastră națională începe **ciclul celor opt zile,** care ar putea să fie un test foarte important pentru septembrie. Peste numai trei zile, echipa noastră va juca un nou meci, la Lens, pentru a încheia acest **itinerar al intensității** la Nice, în sudul Franței, în compania vicecampioanei „cocoșului galic".

Alegerea partenerilor francezi pentru testarea stadiului actual al „tricolorilor" ar putea să pară nepotrivită, dat fiind că ne aflăm în fața unor fotbaliști diametral opuși prin structură și joc celor din echipa lui Peter Ducke. **Dar, această temere este oarecum de suprafață.** Antecedentele mai vechi și mai recente infirmă opinia potrivit căreia francezii n-ar fi, în momentul de față, **sparring-partenerii** cei mai adecvați. Iată, de pildă, acum trei ani, înaintea campionatului mondial din Mexic, „tricolorii" noștri au jucat un meci amical la Reims, în compania echipei Franței. Testul părea să fie o simplă formalitate, pentru aceleași motive, derivînd din așa-zisul joc superficial și lipsit de consistență al fotbaliștilor francezi. Și totuși, pînă la urmă, Franța a cîștigat cu 2—0, trăgînd un foarte util semnal de alarmă, adică ceea ce fotbaliștii mai valoroși ai lui Helmuth Schön n-au reușit să facă, la Stuttgart, cu acel 1—1 mult mai liniștitor.

Al doilea exemplu este de dată recentă. În iarna aceasta, pentru pregătirea sezonului „celor patru puncte" cu Albania și R. D. Germană, s-a ales itinerarul Franța — Spania. Și iarăși au existat obiecțiuni, mai ales pentru orașul de start al turneului, Nimes, pornind de la aceleași considerente. Rezultatul de fond al turneului îl cunoașteți. Nimes, prin jocul său avîntat și plin de ambiție, a constituit adevăratul test pentru echipa noastră națională, fiind la originea tuturor corectărilor care s-au realizat pentru luna mai.

Așadar, astăzi, la Nancy, echipa națională debutează în sezonul internațional de... toamnă în compania unei echipe din primul eșalon (locul V) al fotbalului galic. Jocul următor, mai puțin solicitant — Lens este o echipă mai modestă — va contribui probabil la declanșarea sprintului final cu Nice, pe care mulți o consideră cea mai bună echipă franceză, mai ales ca una care a condus vreme îndelungată în campionatul recent încheiat.

Jocurile-test din Franța reprezintă un obstacol general foarte interesant pentru „tricolorii" noștri. Ei vor avea în față trei echipe rapide, care vor solicita la maximum măiestria tehnică și gîndirea tactică a jucătorilor noștri. Dacă, din punct de vedere metodic, forța este deseori echivalentul vitezei în atletism, am putea pune un semn de egalitate între viteza fotbaliștilor francezi și forța fotbaliștilor germani, pe care îi vom întîlni la finele lui septembrie. Am putea adăuga, chiar, că efortul de a găsi antidotul în fața unor **echipe de viteză** reprezintă un foarte potrivit mijloc indirect de a gîndi, de fapt, mijloacele de contracarare și învingere a calităților esențiale probate de echipa lui Buschner.

Echipa națională care a plecat în Franța nu cuprinde prea multe nume noi față de aceea care a jucat la Nimes și chiar față de aceea care a jucat la Reims. **Cu alte cuvinte, există un fond de cunoștințe acumulate, care reprezintă un bun cîștigat de actuala noastră echipă națională. Faptul că acest fond de cunoștințe va fi supus solicitărilor unor fotbaliști dornici de afirmare, mai ales acum, în plin sezon de pregătire, reclamă, fără îndoială, găsirea unor soluții noi.** Și chiar dacă fondul de cunoștințe despre care vorbeam a reușit să creeze un schelet și o paletă, turneul din Franța mai are de răspuns la unele întrebări, printre care **posibila asamblare a cuplului Dumitrache — Dudu Georgescu, cu toate implicațiile survenite de pe urma acestei îmbinări.** În sfîrșit, turneul din Franța va trebui să răspundă și la o altă întrebare : **forța de contraatac a echipei noastre.** Acest ultim test, perfect realizabil împotriva unor echipe care vor declanșa — probabil — atacuri în valuri, ar putea să fie o adevărată premiză de lucru pentru următoarele 50 de zile.

I. CH.